

על הסודות העליונים הקדושים, ובו חקוקים חקיקות עליונות וחקמה קדושה, ושבעים ושנים מיני חכמה היו מתפרשים ממנו לשש מאות ושבעים חקיקות של סודות עליונים.

באמצע הספר חקיקת החכמה לדעת אלף וחמש מאות מפתחות שלא נמסרו לעליונים קדושים, וכלם נסתרים בספר, עד שהגיע (לו לאדם, כיון שהגיע) אצל אדם, ממנו היו מתכנסים מלאכים עליונים לדעת ולשמע, והיו אומרים (שם נ) רומה על השמים אלהים על כל הארץ כבודך.

באותה שעה נרמו אליו להדרניאל המלאך הקדוש, ואמר לו: אדם, אדם, גנו את כבוד רבונך, שלא נתנה רשות לעליונים לדעת בכבוד רבונך פרט לך. והיה הספר ההוא שמור ונגזז עמו עד שיצא אדם מגן עדן. שהרי בהתחלה היה מעין בו ומשתמש כל יום בגנוי רבונו, והתגלו לו סודות עליונים מה שלא ידעו שמשים עליונים. כיון שחטא ועבר על מצות רבונו, פרח ממנו אותו הספר, והיה אדם טופח על ראשו ובוכה, ונכנס במי גיחון עד צוארו, והמים עושים את גופו נקבים נקבים והשתנה זיוו.

באותה שעה רמו הקדוש ברוך הוא לרפאל, והשיב לו אותו הספר, ובו היה אדם עוסק והניחו לשת בנו, וכן לכל אותם צאצאים, עד שהגיע לאברהם, ובו היה יודע להסתפל בכבוד רבונו, והרי נאמר. וכן לחנוך נתן לו הספר והסתפל ממנו בכבוד העליון.

הוא ספרא על ידא דריואל מלאכא קדישא ממנא על רזי עלאין קדישין וביה גליפין גלופי עלאין וחקמה קדישא. ושבעין ותריין זיני דחקמתא הוו מתפרשין מגיה לשית מאה ושבעין גליפין דרזי עלאי.

באמצעיהא הספרא גליפא דחקמתא למנדע אלף וחמש מאה מפתחין דלא אתמסרין לעלאי קדישי. וכלהו אסתימו ביה בספרא עד דמטא (ר"א ליה לאדם, כיון דמטא) לגבי דאדם, (מניה) הוו מתפנשי מלאכי עלאי למנדע ולמשמע. והוו אמרי (תהלים נז) רומה על השמים אלהים על כל הארץ כבודך.

בה שעתא אתרמיז לגביה הדרניאל מלאכא קדישא ואמר ליה, אדם, אדם, הוי גניז יקרא דמארך דלא אתייהיב רשותא לעלאי למנדע ביקרא דמרך בר אנת. והוה עמיה טמיר וגניז ההוא ספרא עד דנפק אדם מגנתא דעדן. דהא בקדמיתא הוה מעיין ביה ומשתמש כל יומא בגינזיא דמריה ואתגליין ליה רזין עלאין מה דלא ידעו שמשי עלאין. כיון דחטא ועבר על פקודא דמאריה פרח ההוא ספרא מגיה. והוה אדם טפח על רישוי ובכי ועאל במי גיחון עד קדליה ומיא עבדין גופיה חלדין חלדין ואשתני זיויה.

בשעתא ההיא רמו קדשא ברין הוא לרפאל ואתיב ליה ההוא ספרא וביה הוה משתדל אדם ואנח ליה לשת בריה וכן לכל אנון תולדות עד דמטא לאברהם וביה הוה ידע לאסתפל ביקרא דמאריה והא אתמר. וכן לחנוך אתייהב ליה ספרא ואסתפל מגיה ביקרא עלאה:

סתרי תורה

השלמה מההשממות (סימן ט)

ויוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת אוֹלִיפְנָא מֵהֵכָא
דְּאַחְרִינֵן לֹא הוּוּ בְּדִיּוֹקְנָא דִּילִיָּה וְדָא בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ
אַתְעֵבִיד בְּתִיקוֹנָא דְגוֹפִיָּה וּבְתִיקוֹנָא דְנַפְשָׁא כְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל
כְּדָקָא יְאוּת.

תא חזי נחש אטיל זוהמא בתוה וזהוהא זוהמא הרה
מפשפשא במעהא ולא יכיל לאצטיירא בגין דעד
לא חטא אדם הוה אתוון באלפא ביתא מתתקני ביה
ואתצטיירן ביה בהאי עלמא עד דמטת לאת כ"ף אתתקנו
דכר ונוקבא בחביבו בגנתא ומלאכי עלאי קמייהו מיד
אבאיש לסמ"אל ברקיעא ונחת ורכב על נחש מקיף ואחזי
קמיה מיד אתערבו אתוון כדין אתחבר סמ"אל בהוה נחש
ואתעבידו חד, ונטלו אתוון ועבידו מתמן והלאה אומנותא
בישא באתוון צ"ד צי"ד והינינו צ"ץ וצדו להו בפתויה
בישא ועבדו אומנותא תיר באתוון ק"ר אומנות דשקרא
בגין דאתהדרו לאפקא אתוון באומנותא בישא. קו"ף דלא
יכיל לקנימא דלית לה רגלין קופא קמיה בני נשא לית ליה
קיומא.

רי"ש רע, אלין אתהפכו באומנותא בישא על דנפלו אדם
ואתתיה ובאלין אתוון ק"ר אולידו בגין ולא הוה
בקיומא בדיל זוהמא דנחש דאשתאיב בתוה מהוהא זוהמא
ממש אתיליד קין ובגין דא אשתכח קטולא בגין דנחש
אומנותא דיליה קטולא הוא ואתעפכו אתוון עד הכא.

בשעתא דתב אדם בתיובתא ואהדר כמלקדמין לשמשא
בנוקביה מה כתיב ויוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ דָּא הוה
מתיקונא דרוחא וגופא כדקא יאות וכדין כתיב (קהלת ה') יש
הבל אשר נעשה על הארץ ואהדרו אתוון בשירותא דשי"ן
ותי"ו דכתיב (בראשית ד') כי שֵׁת לִי אֱלֹהִים זרע אחר תחת

סתרי תורה

השלמה מההשממות (סימן ט)

ויוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת. לְמַדְנּוּ מִכָּאן,
שְׁהָאֲחֵרִים לֹא הִיוּ בְּדַמּוֹת שְׁלוֹ, וְזֶה בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ נַעֲשָׂה,
בְּתַקוּן הַגּוֹף וּבְתַקוּן הַנַּפֶּשׁ, כְּדִרְךָ יִשְׂרָאֵל.

בא ראה, הנחש הטיל זחמה
בתוה, ואותה זחמה היתה
מכשפשת במעיה ולא יכלה
להצטיר, משום שעד שלא חטא
אדם, היו אותיות הא"ב מתקנים
בו ומצטיירים בו בעולם הזה, עד
שהגיעו לאות כ"ף, נתקנו זכר
ונקבה בחביבות בגן, ומלאכים
עליונים לפניהם. מיד הרע
לסמ"ל ברקיע, וירד ורכב על
נחש חזק ונראה לפניו. מיד
התערבו האותיות, ואז התחבר
סמ"ל עם אותו הנחש ונעשו
אחד, ולקחו אותיות, ועשו משם
והלאה אומנות רעה באותיות
צ"ד צי"ד, והינינו צ"ץ, וצדו
אותם בפתוי רע, ועשו אומנות
יתרה באותיות ק"ר, אומנות של
שקר, משום שחזרו להפוך
אותיות באומנות רעה. קו"ף,
שלא יכול לעמד, שאין לו
רגלים. קוף לפני בני אדם אין לו
קיום.

רי"ש, רע אלו התהפכו באומנות
רעה עד שנפלו אדם ואשתו,
ובאותיות הללו ק"ר הולידו
בנים ולא היו בקיום בשביל
זחמת הנחש שנשאבה בתוה,
מאותה זחמה ממש נולד קין,
ולכן נמצא ההרג, משום
שאומנות הנחש היא הרג,
והתעפכו האותיות עד כאן.

בשעה שאדם שב בתשובה וחזר
כמו קדם לשמש עם נקבתו, מה פתוב? ויוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, זה היה מתקון של רוח וגוף
כראוי, ואז פתוב (קהלת ה) יש הבל אשר נעשה על הארץ, וחזרו האותיות בהתחלה של שי"ן